



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem v právní věci **žalobce: M. A. A. S., nar. „X“**, zastoupeného: Organizace pro pomoc uprchlíkům, o.s., se sídlem Kovářská 4, Praha 9, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR, P.O. Box 21/OAM, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3.9.2013, č.j. OAM-152/ZA-ZA13-LE21-2013,**

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému **s e** toto právo **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto tak, že azyl podle § 12, 13 a 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v platném znění (dále jen „*zákon o azylu*“), se neuděluje a doplňková ochrana podle § 14a zákona o azylu se uděluje na dobu 12 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Žalobce odůvodnil žalobu následujícím způsobem:

V žalobě doručené soudu dne 27.9.2013 citoval ta ustanovení správního řádu a zákona o azylu, která byla podle jeho názoru ve správním řízení porušena a na základě výzvy soudu

doplnil žalobu podáním ze dne 6.2.2014. Nejprve popsal svůj „azylový příběh“ v části I. doplnění žaloby, ve kterém uvedl údaje obsažené již ve správním spisu, zejména v pohovorech k žádosti o udělení mezinárodní ochrany (jedná se o pohovor ze dne 29.5.2013 a dále o doplňující pohovor ze dne 23.8.2013). Ve vztahu k žalovanému rozhodnutí namítl, že správní orgán „*pochybil, když neshledal, že splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany formou azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu*“. K tomu uvedl, že se „*domnívá*“, že vzhledem k tomu, že v zemi svého původu pravidelně poskytoval lékařskou péči příslušníkům SFA, přičemž s příslušníky tajné služby neměl žádné jiné problémy, lze dospět k závěru, že se příslušníci tajné služby dozvěděli o jeho aktivitách a z tohoto důvodu jej hledali. Správní orgán pochybil, když dospěl k závěru, že žalobci nic nehrozí na základě tvrzení, jelikož mu bylo umožněno opustit zemi svého původu legálním způsobem. Žalobce v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že se o jeho aktivitách příslušníci bezpečnostních složek dozvěděli až po jeho vycestování ze Sýrie, proto ani nemohl být pronásledován před svým vycestováním a bylo mu umožněno zemi původu legálním způsobem opustit. Správní orgán měl zohlednit, zda má žalobce – lékař, ošetřující příslušníky SFA v Sýrii, odůvodněný strach z pronásledování z azylově relevantních důvodů v případě svého návratu do Syrské arabské republiky. Žalovaný měl přihlídnout k objektivním zprávám o zemi původu žalobce a přihlídnout k situaci lékařů, kteří ošetřují zraněné příslušníky SFA v Syrské arabské republice a posoudit existenci hrozby pronásledování ze strany státu, státních orgánů či soukromých osob v případě, že stát či státní orgány nejsou schopny, případně ochotny žalobci ochranu poskytnout. O tom, že lékařům v zemi původu hrozí zabití, uvěznění či mučení a špatné zacházení, doložil listinami, a to články České televize, z portálu Novinky.cz, článku CNN, BBC, NPR atd. Svou odůvodněnost obav zdůvodnil také nutností posouzení na základě přiměřené pravděpodobnosti, že bude žalobce v případě návratu do země původu vystaven pronásledování z důvodů uvedených v čl. I. Úmluvy o právním postavení uprchlíků, odkázal na rozsudek NSS ze dne 26.3.2008, č.j. 2Azs 71/2006-82. Vzhledem k tomu, že se o žalobce zajímaly bezpečnostní složky po jeho vycestování, je přiměřeně pravděpodobné až jisté, že by v případě návratu do Sýrie došlo k jeho uvěznění, obavy žadatele z pronásledování jsou odůvodněné. Přitom nezáleží na důvodu, pro který žalobce ošetřoval příslušníky SFA, zda to bylo kvůli jeho názoru proti prezidentovi nebo z důvodu svého přesvědčení, že by měl ošetřovat zraněné. Je nutné dále vzít v úvahu, že žalobce neuposlechl příkaz státních orgánů, když ošetřoval zraněné příslušníky SFA a o těchto ošetřeních státní orgány neinformoval, hrozí mu tedy v případě návratu do země původu uvěznění a mučení, případně zabití. Žalovaný měl dále posoudit, zda může mít žalobce odůvodněný strach z pronásledování z důvodu příslušnosti k určité sociální skupině – lékařů, kteří ošetřují zraněné osoby bez nahlášení syrským bezpečnostním orgánům, odkázal na rozsudek NSS č.j. 6Azs 3/2012-45 a na definici sociální skupiny v čl. 10 odst. 1 písm. d) kvalifikační směrnice. Zopakoval, že skupinu lékařů v Sýrii, kteří ošetřují zraněné osoby bez nahlášení syrským bezpečnostním orgánům, lze považovat za určitou sociální skupinu. Ust. § 12 písm. b) zákona o azylu nestanovuje, že by musel být žadatel v minulosti již pronásledován. Je nutné posoudit, zda je přiměřeně pravděpodobné, že k pronásledování v případě návratu do země původu dojde. Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na žalované rozhodnutí a dále uvedl, že ze skutečně zjištěného stavu věci nevyplynulo, že by žalobce zemi původu vyvíjel politickou činnost či mu hrozilo pronásledování z taxativně vymezených důvodů dle § 12 zákona o azylu. Jím sdělené údajné potíže, které měly nastat po jeho vycestování z domovského státu,

nelze považovat za pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu, jednalo se o ryze kriminální čin a politický důvod mu přičítá toliko žalobce, bez potřebné věrohodnosti, jde o subjektivní a neodůvodněnou spekulaci. Je zřejmé, že žalobce neopouštěl svou zemi z důvodu hrozícího pronásledování a svůj příběh doplnil o údajný zásah bezpečnostních složek proti jeho ordinaci a bytu až poté, co neuspěl se svou snahou o získání povolení k trvalému pobytu na území ČR (rozhodnutí ze dne 10.4.2013). V případě žalobce nedošlo ke splnění kumulativních kritérií aplikace ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu, v případě žalobce nelze hovořit o odůvodněném strachu z pronásledování, stejně tak jemu hrozící újmu nelze označit za dosahující intenzitu pronásledování a nejedná se o pronásledování z azylově relevantních důvodů. Pokud by byl skutečně hledán syrskou tajnou službou z důvodu pomoci opozici, nemohl by legálně vycestovat z domovského státu. Jeho tvrzení o návštěvě příslušníků tajné služby postrádají věrohodnost, přičemž vykradení ordinace a bytu nemá azylovou souvislost, jedná se o čin výlučně kriminálního charakteru. Žalobci nehrozí vydání do Sýrie, obavy z možného nuceného opuštění ČR postrádají smysl, neboť mu byla žalovaným rozhodnutím poskytnuta mezinárodní ochrana formou doplňkové ochrany. Ta nebyla udělena v souvislosti s tvrzení žalobce o hrozící vážné újmě, ale s ohledem na aktuální dění a vývoj obecné situace v Sýrii. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Předně je nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), soud přezkouvává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54, z poslední doby např. rozsudek téhož soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 – 42, oba dostupné na www.nssoud.cz). Jestliže žalobce v žalobě vytkne napadenému správnímu rozhodnutí vady jen v obecné rovině, aniž by poukázal na zcela konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení, je zcela dostatečné, pokud se k takto obecným námitkám vyjádří krajský soud jen v obecné rovině. Není totiž úkolem soudů ve správním soudnictví, aby nahrazovaly činnost žalobce při formulaci žalobních námitek a samy je dotvářely. Přezkouvá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s.ř.s., přičemž Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) již v minulosti vyslovil, že „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkouvá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14.2.2008, č.j. 7Afs 216/2006-63). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkouvávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12.12.2003, č.j. 2Ads 33/2003-78, a zejména usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84). Další případy týkající se možnosti tohoto průlomu stanovila

judikatura jen v určitých, specifických věcech (např. prekluze v daňovém řízení, zánik odpovědnosti za přešůpek uplynutím zákonné lhůty, uplatnění zásady *ne bis in idem*, aplikace zásady „*non-refoulement*“, aplikace právního předpisu či ustanovení, které na věc nedopadají – avšak to jen při splnění předpokladů stanovených v judikátu NSS ze dne 28.7.2009, č.j. 8 Afs 51/2007-87, v bezpečnostním řízení týkajícím se utajovaných informací - srov. rozsudek NSS ze dne 25.11.2011, č.j. 7 As 31/2011-101). Rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84, dále judikoval, že krajský soud je oprávněn dále zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s.ř.s., tj. *ex officio*, v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy rozhodnutí není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence nebo z rozhodnutí samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry). Konečně, dle názoru krajského soudu, výjimkou z této zásady bude i případ, kdy se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod ze strany správního orgánu, které nebude předmětem žalobních námitek. Důvodem pro tuto výjimku je skutečnost, že ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. představuje normu procesněprávní, a pokud se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod, tak je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoučelné, a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotněprávní normy. Proto může v takovém případě krajský soud aplikovat hmotněprávní ustanovení Listiny základních práv a svobod i za situace, kdy žalobce tuto námitku v žalobě vůbec neuplatnil (podle rozsudku NSS ze dne 13. 6. 2008, sp.zn. 2 As 9/2008, který sice se vztahoval ke kasační stížnosti, ale lze jej argumentum a simili aplikovat i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, neboť základní úvaha aplikovaná v tomto případě je použitelná i v tomto řízení).

Na tomto místě soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci *Van de Hurk v. Nizozemí*). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13).

Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou –li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za

podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné opONENTUŘE (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevyporádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).

Soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto bude soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

Krajský soud se tedy ve smyslu zmíněné judikatury nejprve zabýval otázkou, zda existuje některá z výše zmíněných výjimek ve vztahu k aplikaci dispoziční zásady, tj. zda je dán důvod pro to, aby soud aplikoval některou z výše uvedených výjimek. V této souvislosti dospěl krajský soud k závěru, že žalované rozhodnutí netrpí vadou uvedenou v ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., žalované rozhodnutí není nicotné (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a rovněž se nejedná o zmíněné další případy průlomu do dispoziční zásady. Proto se krajský soud dále zaměřil na přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).

Ze správního spisu vyplývá, že žalovaný v pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 29.5.2013 uvedl, že naposledy opustil Sýrii dne 8.8.2012 a dne 9.8.2012 přijel

do ČR, kde žije jeho syn. Následně žil u svého syna a navštěvoval také svého bratra, který žije v Havířově, našel si práci v ČR, a to v nemocnici v Chrudimi, kde pracoval do dubna 2013. Po skončení tohoto pracovního poměru zjistil, že má jedinou možnost, totiž požádat v ČR o azyl. V protokolu výslovně uvedl, že „*ještě co je důležité, proč jsem se rozhodl žádat o azyl. Dostal jsem z Prahy rozhodnutí. Žádal jsem o pobyt, protože tu mám syna. Dostal jsem, ale rozhodnutí o zamítnutí mé žádosti. No a právě na základě toho, že nemám jiné východisko, jsem se rozhodl požádat o azyl. Co jsem měl dělat, bratra a syna mám tady, nemám nikoho jiného, manželku mám v Sýrii a ani tam spolu nežijeme společně*“. Dále v protokolu uvedl, že v ČR má bratra a syna, v ČR opakovaně pobýval, od r. 2005 jezdil do ČR pravidelně na dovolenou, navštívit syna. Na otázku žalovaného, proč se odmítá vrátit do Sýrie, když opakovaně cestoval do ČR a zpět již dříve, popsal situaci v Sýrii s tím, že „*nyní se tam cítím v nebezpečí*“. Dále popsal svou činnost lékaře v Sýrii a uvedl, že se dohodl s SFA, že bude učit jejich doktory, ale „*nesmí to nikde říci*“. S SFA se domluvil tak, že nebudou jezdit oni k němu do ordinace, ale mají ho kontaktovat a on přijede za nimi. Když ze Sýrie odešel, dozvěděl se po dvou týdnech, že vojáci vnikli do jeho ordinace a všechno ukradli, vykradli i jeho byt, který byl nad ordinací. Dodal, že netuší, kdo ho udal a jestli vědí, že pomáhal SFA. Pokud ošetřoval na žádost SFA, tak se tak údajně činilo na chatě asi 2 km od jeho bydliště a nejezdil tam nijak pravidelně. Dodal, že spíše než o chaty se jednalo o příměstské vily, které vlastní lidé, co mají hodně peněz. Výuku mladých lékařů pro povstalce prováděl, když byl zavolan na pomoc, jednalo se většinou o mladé lékaře bez praxe. K dotazu správního orgánu, zda se stýkal s vysokými představiteli SF, odpověděl, že „*ne, byli to jen obyčejní vojáci*“. Na dotaz správního orgánu dále odpověděl, že s představiteli Svobodné armády se nestýkal, „*já jsem to ani nechtěl*“. Během svého pobytu v Sýrii se nesetkal s nějakými potížemi ze strany státní orgánů. V ordinaci léčil jen civilisty. Pokud byl někdo „*podezřelý*“, hned mu řekl, „*ať jde pryč*“. Nechtěl se dostat do nějakého nebezpečí. Podstatnou z uvedeného protokolu je též poslední otázka správního orgánu, a to, proč nepožádal o udělení mezinárodní ochrany dříve, když je v ČR již od srpna 2012. Nato žalobce odpověděl, že „*myslel jsem si, že si najdu práci, a že mě bude povolen pobyt na základě toho, že tu mám syna a bratra. Když se to ale nepodařilo, rozhodl jsem se požádat. Taky chci opět zdůraznit, že mám k Česku velmi kladný vztah*“. V protokolu o doplňujícím pohovoru ze dne 23.8.2013 uvedl, že se od své manželky, žijící v Damašku, dozvěděl, že ho hledá syrská tajná služba. Opětovně zdůraznil, že jeho přáním je zůstat v ČR, a že nechce nikam cestovat, že „*mám zde syna a vnuky, svůj zbytek života bych chtěl prožít v jejich blízkosti*“.

Žalovaný z uvedených podkladů správně vyvodil závěr o tom, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla snaha žalobce o legalizaci pobytu v ČR, válečný konflikt v Sýrii a strach ze smrti v případě návratu do Sýrie, protože poskytoval lékařskou péči bojovníkům SFA a je údajně hledán syrskou tajnou službou. Dále zmínil své rodinné vazby v ČR, tedy svého dospělého syna a svého staršího bratra, kteří jsou oba občany ČR. Žalovaný pak vycházel nejen z žádosti žalobce, z protokolů o pohovorech, ale i ze zprávy Nezávislé vyšetřovací komise Organizace spojených národů – Sýrie ze dne 20.12.2012, z Výroční zprávy organizace Human Rights Watch – Sýrie z ledna 2013, informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky – Sýrie z prosince 2012 a infobanky České tiskové kanceláře „*Země světa*“ – Sýrie.

Žalovaný nedospěl k závěru, že by žalobce mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, či by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Žalobce by chtěl v ČR legalizovat pobyt,

má zde syna a bratra, do Sýrie se nechce vrátit z důvodu války v zemi a také se obává pronásledování ze strany státní moci, zejména syrskou tajnou službou, která ho hledá, protože léčil příslušníky SFA. Po tomto konstatování žalovaný odkázal na konstantní soudní judikaturu (rozsudek NSS ze dne 22.1.2004, č.j. 5Azs 37/2003-42), podle něhož snaha o legalizaci pobytu není důvodem pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu. Ve vztahu k tvrzení a obavě žalobce o možném ohrožení v případě návratu do Sýrie z důvodu existence válečného konfliktu žalovaný uvedl, že existence ozbrojeného konfliktu v zemi původu žadatele nemůže být důvodem pro udělení azylu. K obavě žalobce z pronásledování státní moci z důvodu, že i přes zákaz armády léčil příslušníky SFA, žalovaný uvedl, že tato obava je neopodstatněná, neboť *„pokud by byl žadatel pronásledován a hledán tajnou službou, jak uvedl, nebylo by mu umožněno bez problémů opustit zemi legálním způsobem. Také strach žadatele z pronásledování z důvodu, že jeho manželku v Sýrii navštívili představitelé tajné služby, považuje správní orgán za neopodstatněný, neboť ani jmenovaný neznal důvod této návštěvy. Také možnost, že by ho mohl udat některý z lékařů, které vyučoval v rámci léčení příslušníků SFA je čistě hypotetická, protože se opírá pouze o spekulativní domněnku, že pokud by některého z nich zatkl státní orgány, mohl by žadatele prozradit“*. V rámci tvrzení žalobce o tom, že jeho byt a ordinace byly prohledány, žalobce uvedl, že neví, kdo to udělal a co bylo jeho důvodem. Žalovaný k tomu konstatoval, že z výše zmíněných písemných podkladů pro rozhodnutí vyplývá, že v Sýrii dochází k vniknutí do soukromých objektů a rabování v masovém měřítku, jedná se tedy o čistě kriminální aktivity, které jsou motivované osobním prospěchem pachatelů a ne o projev pronásledování zacíleného na žadatele. Žalovaný neshledal v případě žalobce existenci odůvodněného strachu z pronásledování z důvodu ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Z podkladů předložených žalobcem nevyplývá, že by měl potíže ze syrskými státními orgány, když tyto pouze doplňují žalobcovu výpověď o tom, že studoval v bývalém ČSSR lékařství, pracoval zde a má zde zletilého syna a v Sýrii provozoval soukromou lékařskou praxi (žalobce doložil diplom o získání titulu MUDr. v oboru obecné lékařství z r. 1978, osobní průkaz zaměstnance OÚMZ v Chrudimi, vjezdní vízum ČSSR z r. 1980, rozhodnutí o povolení zaměstnání ze dne 22.2.2013 a rozhodnutí o zamítnutí žádosti o trvalý pobyt v ČR ze dne 10.4.2013, rodný list syna atd., tj. podklady týkající se pobytu a činnosti žalobce v ČR).

Žalobce v postatě v žalobě polemizuje s odůvodněním žalovaného rozhodnutí ve vztahu k závěru žalovaného o tom, že žalovaný neshledal v případě žalobce při návratu do jeho vlasti existenci odůvodněného strachu z pronásledování na straně žalobce z důvodu ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu. K tomu opakovaně uvádí svá tvrzení z výše zmíněného pohovoru a jeho doplňku. Navíc žalobce namítl, že žalovaný měl odůvodněnost obav žalobce posoudit na základě *„přiměřené pravděpodobnosti“*, že bude žalobce v případě návratu do země vystaven pronásledování. Dále žalobce namítl, že žalovaný měl posoudit, zda může mít žalobce odůvodněný strach z pronásledování z důvodu příslušnosti k určité sociální skupině – lékařů, kteří ošetřují zraněné osoby bez nahlášení syrským bezpečnostním orgánům. K tomu krajský soud uvádí následující závěry:

Podle ust. § 12 zákona o azylu se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických

názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Jak již judikoval NSS ve svém rozsudku ze dne 28.05.2009, č.j. 5 Azs 36/2008-123, pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu musí žadatel kumulativně splnit následující kritéria: (1) musí se nacházet mimo zemi svého původu (tato podmínka není explicitně v zákoně o azylu stanovena, neboť se presumuje z povahy věci); (2) musí mít odůvodněný strach [viz § 12 písm. b) zákona o azylu]; (3) jemu hrozící újma musí dosahovat intenzity pronásledování [viz § 12 písm. b) zákona o azylu ve spojení s definicí pronásledování nyní zakotvenou v § 2 odst. 8 zákona o azylu]; (4) ochrana v zemi původu selhala (viz definice pronásledování nyní zakotvená v § 2 odst. 8 zákona o azylu); (5) musí být pronásledován z azylově relevantních důvodů [viz § 12 písm. b) zákona o azylu]; a (6) nesmí se na něj vztahovat vylučující klauzule (viz § 15 zákona o azylu).

Krajský soud se zcela ztotožnil s výše uvedenými závěry žalovaného, obsaženými v jeho rozhodnutí. Jak vyplývá z obou protokolů o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, stěžejním důvodem, uvedeným žalobcem při těchto pohovorech, je v podstatě jeho snaha o legalizaci pobytu v ČR. Z protokolu o pohovoru ze dne 29.5.2013 je v podstatě možné dovodit i to, že důvodem pro podání žádosti o poskytnutí mezinárodní ochrany je, že žalobce dostal rozhodnutí o zamítnutí žádosti o trvalý pobyt v ČR ze dne 10.4.2013 (ostatně toto rozhodnutí předložil i žalovanému ve správním řízení). Právě z tohoto důvodu, že „dostal jsem ale rozhodnutí o zamítnutí mé žádosti“, a že „právě na základě toho, že nemám jiné východisko“, se rozhodl žalobce požádat o azyl, když uvedl, „co jsem měl dělat, bratra a syna mám tady, nemám nikoho jiného, manželku mám v Sýrii a ani tam spolu nežijeme společně“. Ostatně v ČR má bratra a syna, v protokolu popsal i to, že často ČR v minulosti navštěvoval, když v bývalém ČSSR i vystudoval. V závěru tohoto protokolu uvedl, že původně žádal o povolení k pobytu na základě toho, že tu má syna a bratra, a že když se mu to nepodařilo, „rozhodl jsem se požádat“. Rovněž v protokolu o doplňujícím pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany lze tento stěžejní důvod vystopovat, když žalobce se zmínil o tom, že „jeho přáním je zůstat v ČR“, nikam nechce cestovat, má zde syna a vnuky, svůj zbytek života by chtěl prožít v jejich blízkosti. Jak správně žalovaný uvedl s odkazem na výše zmíněný judikát NSS, snaha žalobce o legalizaci pobytu v ČR nemůže být důvodem pro udělení azylu. Je sice pravdou, že žalobce uvedl ještě v protokolu a dále v doplňujícím protokolu o pohovoru další skutečnosti, avšak ty ve světle výše zmíněného uvedeného stěžejního tvrzení a vzhledem k obsahu těchto skutečností nemohly v řízení obstát jako důvod pro udělení azylu. Příslušnost žadatele o azyl k určité sociální skupině sama o sobě totiž nemůže být právně relevantním důvodem pro udělení azylu, když je předně v první řadě nutné zjistit, zda žadatel po udělení azylu splňuje kumulativně výše zmíněná kritéria. V daném případě žalovaný v podstatě dospěl k závěru, a ze zmíněných protokolů to též vyplývá, že v případě žalobce nebyla splněna existence odůvodněného strachu žalobce, jemu hrozící újma, přičemž nebylo splněno ani kritérium hrozící újmy, které by dosahovalo intenzity pronásledování (§ 12 písm. b) zákona o azylu ve spojení s ust. § 2 odst. 8 zákona o azylu). Žalovaný správně opřel svou úvahu ve vztahu k hodnocení uvedených kritérií o skutečnost, že pokud by byl žalobce pronásledován a hledán tajnou službou, nebylo by mu umožněno bez problému opustit zemi legálním způsobem. Strach žalobce z pronásledování z důvodu, že jeho manželku v Sýrii navštívili představitelé tajné služby, považoval správně orgán za neopodstatněný, neboť ani žalobce neznal důvod této návštěvy a možnost, že by ho mohl udat některý z lékařů, které vyučoval v rámci léčení příslušníků SFA je čistě

hypotetická, protože se opírá pouze o spekulativní domněnku, že pokud by některého z nich zatkl státní orgány, mohl by žadatele prozradit. S tím se soud ztotožňuje. Rovněž se soud ztotožňuje se závěrem žalovaného ve vztahu k tvrzení žalobce o tom, že jeho byt a ordinace byly v jeho nepřítomnosti prohledány, když žalobce „*přiznal, že neví, kdo to udělal a co bylo důvodem*“. Z podkladů, ze které uvedl žalovaný ve svém rozhodnutí, a z nichž vycházel, vyplývá, že v Sýrii dochází k vniknutí do soukromých objektů a rabování v masovém měřítku, jedná se tedy o čistě kriminální aktivity, které jsou motivované osobním prospěchem pachatelů a nejde o projev pronásledování zacíleného na žalobce. Proto není nic nezákonného na závěru žalovaného o tom, že nelze konstatovat, že by žalobci ve vlasti hrozilo pronásledování z důvodů, které jsou uvedeny v § 12 písm. b) zákona o azylu. Uvedené závěry žalovaného žalobce v podstatě nenapadl a ani nevyvrátil konkrétní námitkou či návrhem na provedení důkazů, když z jím předložených podkladů k doplnění žaloby pouze vyplývají obecné informace o situaci v zemi, přestože jsou zde zmíněny i problémy lékařů poskytujících pomoc povstalcům. Z nich naopak vyplývá, že v Sýrii jsou i lékaři z jiných zemí (zejména z Humanitární zdravotnické organizace „*Lékaři bez hranic*“, kteří zde dokonce pracují, i když s velkými problémy vzhledem k situaci v zemi. Např. jeden chirurg z „*Lékařů bez hranic*“ v žalobcem předloženém článku /www.lekari-bez-hranic.cz/ uvádí, že „*v jedné veřejné nemocnici jsme pracovali s vypětím všech sil tři dny v kuse*“, kde operovali 15 zraněných lidí a poté museli vše za deset minut sbalit kvůli blížícímu se útoku). Krajský soud se rovněž nemohl ztotožnit s námitkou žalobce o tom, že odůvodněnost obav by měla být posouzena na základě přiměřené pravděpodobnosti (s odkazem na rozsudek NSS ze dne 26.3.2008, č.j. 2Azs 71/2006-82), která se týká posouzení obdobných případů, kdy dochází k návratu žadatele do země původu. Žalobce v žalobě tvrdil, že se o žalobce zajímaly bezpečnostní složky po jeho vycestování, avšak toto tvrzení uvedené žalobcem až v protokolu o doplňujícím pohovoru považuje krajský soud v kontextu s uvedeným základním stěžejním důvodem pro udělení azylu za účelové a spekulativní. Toto tvrzení žalobce je rovněž nevěrohodné v kontextu s jeho vyjádřením o vykradení jeho ordinace. Tento čin je výlučně kriminálního charakteru a je vysoce nepravděpodobné, že má souvislost s tvrzením jeho manželky o tom, že ho hledala syrská tajná služba. Krajský soud se shoduje s názorem žalobce o tom, že ust. § 12 písm. b) zákona o azylu nestanovuje, že by musel být žadatel v minulosti již pronásledován. Krajský soud se však neshoduje s tím, že by v případě žalobce byla prokázána existence přiměřené pravděpodobnosti, že k pronásledování v případě návratu žalobce do země původu dojde. Žalobce má spíše obavu z napjaté situace v Sýrii, když v zemi existuje vnitřní ozbrojený konflikt, který by pro žalobce mohl znamenat vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti. A právě proto, nikoliv z důvodů uvedených žalobcem, ale z důvodů existence zmíněné situace v Sýrii, byla žalobci žalovaným rozhodnutím správně udělena doplňková ochrana podle § 14a zákona o azylu.

Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba nebyla důvodná a musel jí zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl úspěšný v řízení a neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému toto právo nevzniklo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 20. března 2014

JUDr. Jan Dvořák v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová